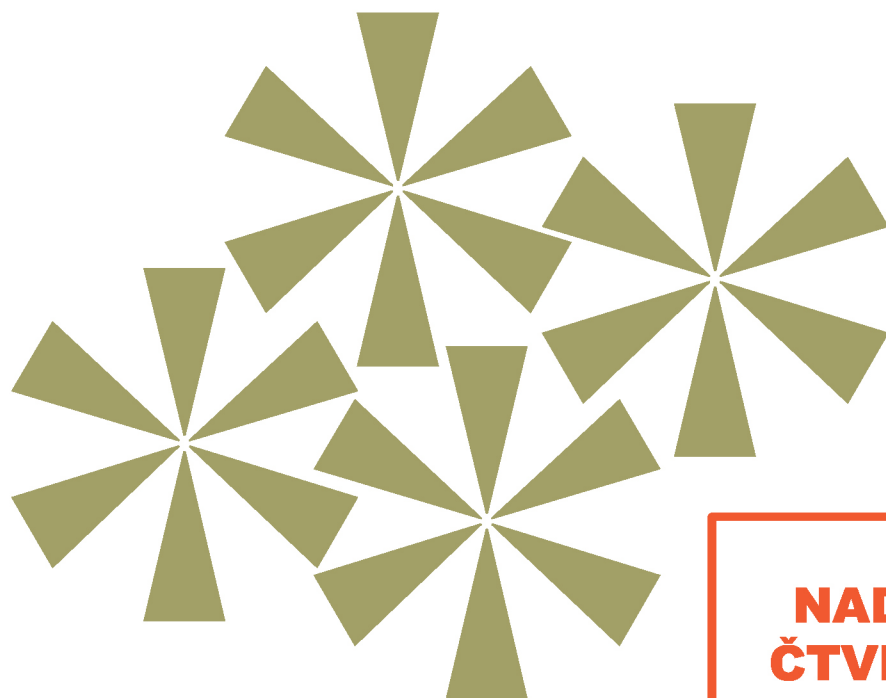

LASKAV*ST

**NADĚJE ZLÍN
ČTVRTLETNÍK**

**BŘEZEN 2022
ROČNÍK 13
ČÍSLO 1**

ÚVODNÍ SLOVO

Milí čtenáři,

všichni si uvědomujeme, jak rychle čas letí a co vše se může během okamžiku změnit.

Snad i ve stínu událostí posledních týdnů pociťujeme strach, vztek, beznaděj, ale i vděčnost za život, za střechu nad hlavou, za své blízké, radost z „maličkostí“ běžných dní, jako je zapadající slunce, které provází celé nebe červánků, káva a něco dobrého po obědě, večer ulehnutí do pohodlné postele nebo pouhá přítomnost těch, se kterými nám je dobře.

Na následujících stránkách najdete příběhy z obyčejně neobyčejného života zlínské Naděje. Příběhy našich klientů, básničku o pomazánkách, rozloučení, ale i přivítání nového člena týmu Naděje a mnoho dalších milých slov.

Snad vám toto počtení přinese chvilku klidu a přivede vás na jiné myšlenky. Do nadcházejících dnů a týdnů Vám přeji mnoho důvodů k radosti a co nejméně starostí.

Klára Švarcová
fundraiser a PR

**„JSOU DVA ZPŮSOBY, JAK PROŽÍT ŽIVOT:
JAKO KDYŽ NIC NENÍ ZÁZRAK,
NEBO JAKO KDYŽ JE ZÁZRAK VŠECHNO.“**

Albert Einstein

ÚSPĚŠNÉ SLOUČENÍ SVÍČKÁRNY A TKALCOVNY, **NAJDETE NÁS NA DÍLECH**

Po proběhlých rekonstrukcích, úpravách a stěhování si od nového roku zvykáme na „nové“, sloučené pracoviště sociálně terapeutických dílen. V prostorách Svíčkárny vzniklo z části skladu pracovní zázemí pro rozšířený tým pracovníků. Nyní tak mohou v soukromí vést individuální rozhovory s klienty, plánovat činnost a řešit vše potřebné. Upravilo se zázemí pro klienty, kde mohou trávit čas o přestávkách, u svačiny a oběda či při družných hovorech. Dílenský prostor bylo také nutno přeskládat, aby se nám ke stávajícím dílnám vešla Tkalcovna se svými stavy. Na Svíčkárně/Tkalcovně tak nyní máme tým pěti pracovníků, který každý den nabízí činnost cca 15 klientům v nejrůznějších programech – výroba svíček, tkaní koberců, výroba keramiky, mýdel, asistent prodeje, asistent v kuchyni či balící a kompletační práce.

U vstupu do dílen jsme vytvořili prostor pro setkávání s veřejností a pro prezentaci činnosti dílen i klientů samotných. Jsou zde vystaveny výrobky ze všech dílen, které je možné zakoupit a dílny tak podpořit formou sbírkového prodeje. Je velmi pravděpodobné, že vás obslouží některý z klientů v rámci návčiku asistenta prodeje. Zastavte se na kus řeči, udělat si radost nebo jen nahlédnout do dílen, rádi vás uvidíme. K dispozici jsme v pracovní dny od 7 do 15 hodin, ve čtvrtek až do 18 hodin.

Michal Křížka
vedoucí přímé péče sociálně terapeutických dílen

REKONSTRUKCE KOUPELEN V CHRÁNĚNÉM BYDLENÍ / DOMEK

Od 25. 1. 2022 probíhala v sociální službě chráněné bydlení - Domek rekonstrukce tří koupelen, která byla financována Magistrátem města Zlína. Rekonstrukce probíhala tři týdny. Jako první se rekonstruovaly dvě koupelny v prostorách garsonky. Klienti zde žijící byli z důvodu bezpečnosti přestěhováni na Domek. Práce byly dokončeny během 14 dnů a klienti se s radostí mohli vrátit zpět. Následovala rekonstrukce poslední koupelny, která byla dokončena dne 18. 2. 2022. Tímto bychom rádi poděkovali Magistrátu města Zlína za vstřícnost a rychlou realizaci.

Jitka Slovákova
vedoucí přímé péče chráněného bydlení

ČINNOST PAPIRENSKÉ DÍLNY ZAHÁJENA! MÁTE SE NA CO TĚŠIT

V sociálně terapeutické dílně Letná jsme naplno spustili činnost Papírenské dílny. Vše začalo spoluprací se zlínským Bezobaláčem, díky němuž si klienti vyzkoušeli vyrobit recyklované vánoční balicí papíry. Nyní v rámci spolupráce tvoříme deníky opět z recyklovaného materiálu a do budoucna se chystáme na výrobu úložných boxů z téhož recy-materiálu.

Rozjeli jsme také výrobu vlastního ručního papíru, který budeme přetvářet v přáníčka k nejrůznějším příležitostem, ve vizitky, cenovky, obaly na sešity a spoustu dalšího.

V neposlední řadě jsme se také spojili se Střední průmyslovou školou polytechnickou ve Zlíně, která našim klientům může nabídnout know-how k dalším novým činnostem a může nám pomoci vyšperkovat naše výrobky po stránce kreativní a estetické.

Děkujeme, těšíme se.

Michal Křížka
vedoucí přímé péče sociálně terapeutických dílen

UKLÍZEČKA, PEČOVATELKA, RECEPČNÍ ANEB 20 LET DÁŠI V NADĚJI

V Naději jsem začínala, když byl dům pokojného stáří ještě na Letné. Zrovna jsem hledala práci a tam nabízeli místo uklízečky, tak jsem ho vzala. Viděla jsem, jak dobrý kolektiv mají holky pečovatelky, takže jsem se přihlásila na kurz pečovatelství a dokončila ho, i když jsem vůbec nevěděla, jestli by mě takhle práce mohla bavit. Potom se mi naskytla příležitost přejít z pozice uklízečky na místo pečovatelky, protože zrovna jedna z nich odcházela na mateřskou dovolenou. Na Letné jsem pracovala pět let, než se dostavěl tenhle dům na Jižních Svazích, kam jsme se pak z Letné stěhovali. Byla to velká akce, museli jsme tady všechno nachystat, přestěhovat klienty.

Práce pečovatelky tady v domově mě bavila, líbilo se mi to. Měla jsem tu dobré kolegyně, zpívaly jsme si celý den. Původně jsem nepočítala s tím, že bych šla pracovat na recepci. Ve druhém patře jsem pracovala asi deset let. Kolektiv jsme měly opravdu skvělý. Pracovaly tu se mnou holky, které byly starší než já a tím, že byly starší, mi postupně začaly odcházet do důchodu.

Jednou jsem řekla kolegyni: „Maruško, já tady budu sama bez vás.“ A ona mi na to odpověděla: „Dášiku, víš co? Běž se zeptat paní vedoucí, jestli kdyby se tady před tvým důchodem uvolnilo místo na recepci, jestli by sis tam mohla před důchodem posedět.“ Přišlo mi to jako dobrý nápad, tak jsem šla za paní vedoucí a ona

mi řekla, že na mě bude myslet. Na recepci pracovala kolegyně, která se zanedlouho rozhodla přejít do prádelny. Vůbec jsem nečekala, že z pozice recepční odejde. Zničehonic mi zazvonil telefon a paní vedoucí mi říká: „Dáší, tak je volné to místo na vrátnici.“ A já říkám: „UŽ?“ Chvilí jsem se rozmýšlela, ale pak jsem si řekla, že to vezmu, protože už by se mi to nemuselo znovu naskytnout.

Nečekala jsem to tak brzy, počítala jsem s tím, že tam přeju třeba pět let před důchodem. Naskytl se to ale dřív a já jsem to vzala. Přechod pro mě nebyl tak těžký, protože jsem tady už všechny znala. Ještě pořád tady byly nějaké holky, za kterými jsem mohla zajít. Nešla jsem úplně do cizího a hlavně jsem ani do cizího jít nechtěla, protože jsem tady byla spokojená. Vedení - paní vedoucí i paní ředitelka, se ke mně vždycky chovaly pěkně. Nikde jinde jsem takové zacházení nezažila. Bylo to tady fajn, fakt fajn. A je pořád. Takže jsem byla ráda, že mi to bylo umožněno.

Recepční dělám pět let a celkem jsem v Naději už 20 let. Nikdo, s kým jsem tu pracovala ve druhém patře, tady už není, jsou v důchodu. Já už jsem tu takový inventář. Práce pečovatelky nepatří mezi ty nejlépejší a dost se podepíše na zdraví, takže už jsem si na recepci zvykla a jsem ráda, že nemám tak fyzicky náročnou práci, jako jsem měla dřív. Etapa pečovatelky už je tedy za mnou a teď už jede nová etapa. Takže tady bojůju a třeba už to tady dobojuju do důchodu, když bude dobrá konstelace hvězd a nic se nestane.

Dagmar Strojilová
recepční

PŘÍBĚH

PANA KAŇOVSKÉHO

V Domě pokojného stáří Naděje Zlín žije a žilo mnoho mimořádných osobností se silnými životními příběhy. Každý člověk, každý klient je jedinečný, ale někteří se zkrátka zapíší do našich vzpomínek hlouběji jako například pan Kaňovský. Chtěl uspořádat besedu na téma Zázraky v mém životě, na níž by se podělil o své příběhy. Bohužel své přání vyslovil až v komplikované době protkané covidem, kdy jeho přání nebylo možné splnit a následně odešel na věčnost. Jeho příběhy se zázraky již bohužel nedokážeme přesně převyprávět, můžeme k tomu jen říci, že se to týkalo jeho živého vztahu s Bohem. Se souhlasem jeho blízkých se s vámi chceme podělit o jeho životní příběh.

Jmenoval se Jaroslav Kaňovský, byl naším klientem čtyři a půl roku a byl jedním z těch, na které se pro jeho kultivovanost, milou a pokornou povahu zkrátka nezapomíná. Přestože v posledních letech téměř neviděl, neslyšel a byl upoután na lůžko, zůstal až do konce laskavým člověkem. S personálem i rodinou se dorozumíval prostřednictvím psaného textu velkým písmem, ke čtení používal lupu. Měl potíže se spaním, často celé noci nespál, ale přemýšlel o svém životě, o Bohu a následně o svých prožitcích barvitě vyprávěl. Měl tři dcery a šest vnuků (tři kluky a tři holky). S láskou na něj vzpomínáme.

Jaroslav Kaňovský se narodil 22. června 1933 v Tučapech. V 10 letech odešel na gymnázium do Strážnice, kde bydlel v malém studentském internátě. Vzpomínal na tu dobu rád, ale ve vyšším věku přiznal, jak pro něj bylo těžké a smutné odjet na dlouhou dobu pryč od rodičů. Po válce pokračoval v gymnaziálních studiích v Brně, kde také vystudoval filozofickou fakultu

Masarykovy univerzity. V roce 1956 začal učit angličtinu a češtinu na Obchodní akademii ve Zlíně (tehdejší Gottwaldově). Po prověrce politické spolehlivosti za prezidenta Novotného odmítl podepsat prohlášení, že se rozejde s vírou a vystoupí z církve. Do třídy už nesměl vstoupit. Bylo pro něho velice obtížné najít zaměstnání, pracoval jako závozník v podniku Zelenina a jako pomocný skladník v hotelu a v knihkupectví. Díky pomoci známé ženy z kostela se mu podařilo najít místo ve Výzkumném ústavu pozemních staveb, kde pracoval jako dokumentátor a překladatel 28 let. Po listopadu 1989 se mohl po rehabilitaci vrátit do školství. Školu si vybrat mohl, ale vrátil se zpět na Obchodní akademii ve Zlíně. Tam učil až do roku 1997. Definitivně skončil s učením v 70 letech v roce 2003.

Vždy zastával názor, že základem klidného života je vztah k Bohu, kterého nikdy nezapřel. Kladl velký důraz na modlitbu, mši svatou a duchovní vzdělávání. Pravidelná četba Bible mu často přinášela odpovědi na situace, ve kterých se zrovna nacházel, a to ho posilovalo v těžkých životních situacích. Vždy důvěřoval v Boží pomoc a všechno přijímal jako Boží vůli. I nemoc, která ho připravila o nohu, a kvůli níž byl odkázán na pomoc druhých. Trpělivě nesl i postupnou ztrátu sluchu a zraku. Dokud se mu nezhoršil zrak, zabavil se i na lůžku duchovní četbou a vystřihováním článků z katolických novin. Zemřel na Boží hod vánoční, kdy slavíme Kristovo narození. Krásnější den si nemohl vybrat. Nebo dostat?

Žaneta Zlámalová
sociální pracovnice

98 LET NAPLNO PROŽITÉHO ŽIVOTA

ANEB PŘÍBĚHY A MOUDRA ZE ŽIVOTA PANA MATULÍKA

Radomír Matulík
klient DPS

Pan Radomír Matulík u nás 17. února oslavil krásné 98. narozeniny. Klientem Domu pokojného stáří Naděje Zlín je teprve rok. Oplývá moudrostí, dobrou životní energií a vděčností za vše co měl a má. Rád vypráví o svém životě, a proto jsme se rozhodli s ním udělat rozhovor a podělit se s vámi o některé z jeho příhod a mouder.

O DĚTSTVÍ

Narodil jsem se v Pozlovicích, což je městys u Luhačovic. Luhačovická přehrada dřív patřila Pozlovicům, byly tam dva mlýny a jeden z nich patřil Matulíkům. Oba se ale zbouraly a postavila se tam přehrada. Když jsem se narodil, tak mi maminka říkala, že napadlo 50 cm sněhu. A o letošním 17. únoru bylo málem jaro a svítlo slunce. Je pořád trochu chladněji, ale je to rozdíl oproti tomu, jak bývalo za našich dětských let.

Když se rodiče z Pozlovic nastěhovali sem v roce 1926, to mně bylo dva a půl roku. A když mi bylo šest roků, chodili jsme se dívat na Letné na poslední ulici nahoře, kde se stavěly další nové domky, jezdily tam americké traktory plné pneumatik a Sentinel, to byl nákladák, kde se topilo pod kotlem, kde byl parní stroj. Dnes už jsou to moc a moc zastaralé věci.

Naproti proti trolejbusům na Podvesné 17 bývala krásná rovinka. Bylo to první Baťovo sportovní letiště a mě tam jako malého kluka v roce 1929 zavedli, abych se zblízka podíval, jak vypadá letadlo na zemi.

Měl jsem moudré rodiče. Starali se o nás pět dětí, aby nám bylo dobře, abychom v mládí sportovali. Za školních let a zkraje mladých let jsem běhal štafetu a extra jsem běhal překážky a skákal o tyči kolem 3 metrů. V tom jsem vynikal. Olympijský rekord byl tehdy 4 metry a 10 centimetrů a dnes mají ženy limit pro kvalifikaci na olympiádu asi 4,60 m, muži o metr víc.

O VÁLCE

Potom přišla válka, a to jsme byli rádi, že jsme se uživili. Už jako školák v měšťance jsem choval králíky, abychom měli něco navíc. S maminkou jsme jezdili po vesnicích, tam koupili 2 kg mouky a tu zase nějaká vajíčka. Na dovolenou jsme chodili do vizovických hor, sbírali borůvky a podobně. Můj mladší, 19letý, bratr byl v partyzánské skupině a jednou, když přepadli Maďary, chytlo je gestapo a ve 20 letech ho popravili. To už byli Američané v Linci, 4 km od Mauthausenu. Po válce trvalo ještě několik let, než se hospodářství vzpama-

tovalo. Potom, když byl komunistický režim, kdo neměl razítko od strany, neměl šanci na mnoho věcí. Ale život běžel dál.

Potom po válce jsem byl vojákem, jezdil jsem s Tatro 57. Ta už je jenom v některých muzeích. V roce 1946 jsem narukoval a přes dva roky jsem byl na vojně. Když vojna končila, generál Svoboda řekl, že poddůstojníci, kteří jsou ve funkcích, zůstávají trvale dál. A tak jsem z vojny domů odcházel až někdy v listopadu a ostatní o měsíc a půl dřív.

Auto jsem řídil jen na vojně, 69 roků už jsem neseděl za volantem. Dřív to bylo jen na povolení. Jezdívají jsme na kolech po okrese i někam dál, auto jsme potkali jednou za tři čtvrtě hodiny. To se ještě řidiči zdravili, když se potkali. Teď už se po silnici na kole ani nedá jet, protože je to jedno auto za druhým.

O VÍŘE A LÁSCĚ

Ve škole po přednášce o tom, že je náboženství zosťtalé a že komunistická ideologie má předpoklad, že ho vymýtí, jsem se pana profesora zeptal: „A teď mi povězte, jak je tedy možné, že v Sovětském svazu přibývá mladých lidí, kteří jsou orientovaní na víru a vyhledávají věřící společnost?“ Dlouho mlčel a potom říkal: „Proti lásce se nedá bojovat.“ Tak to jsem říkal: „Pane profesore, to byla skutečně jedinečná odpověď.“ Láska boží je něco jiného než láska lidská. Řekové mají tři výrazy pro lásku: „agapé“ to je láska boží, potom erotická láska „erós“ a potom „filia“ láska přátelská. To jsou tři typy lásek, které mají Řekové, a my máme jenom jednu. U nás se většinou považuje erotická láska za lásku. Lékaři říkají, že kolem padesáti let erotika mizí, a proto vidíme, kolik je rozvodů mezi lidmi. Myslí si, že láska zhasla tím, když to přestane fungovat tělesně.

O MANŽELSTVÍ

Byl jsem ženatý a měl jsem skvělou ženu. V mladých letech je člověk chytrý, myslí, že svět patří jemu a že všechno zvládne. Měl jsem nějaké známosti s inteligentními ženami, ale dostal jsem kopačky. A tak jsem si řekl: „Jsi trouba, nerozumíš ženám.“ A potom asi ve 31 letech jsem se seznámil s Růženou, a to byla moudrá žena, dělala v národní bance. Tak jsem si ji vzal a přivedl ji do Zlína. Ve Zlíně byla asi ve třech zaměstnáních, například na ředitelství vlašsko-slováckého obchodu a kontrolovala všechny obchody ve Zlíně. Zajímavé bylo, že byla velmi oblíbená. Mladí i staří lidé, manželé za ní chodívali, mívali s ní rozhovory o všem možném

a ona byla schopná na všechno odpovídat. Byla zajímavá tím, že přitahovala lidi svou moudrostí. Ze všech těch zaměstnání, kterými prošla, byla naposledy ve spořitelně. Asi před čtyřmi lety jsem jel autobusem po městě a potkal jsem bývalou ředitelku spořitelny a ta mi říkala: „Na Růženku si pamatuji, ta nám pomáhala. Vždycky, když byl nějaký debakl, volali jsme Matulíkovou, aby to dala dohromady.“ Tak jsem měl celý život krásný, šťastný.

Jednou v jedné společnosti, tam bylo asi 50 lidí a přednášející kladl různé otázky. Ani nevím, jak k tomu došlo, že to padlo i na mě. Říkal jsem: „Podívejte se... měl jsem krásný život, krásné manželství a za 52 let jsme se ani nepohádali.“ Vrhlo se na mě několik mladých lidí: „Vždyť my se s manželkou hádáme 2x do týdne!“ Byl jsem za svou ženu opravdu vděčný, protože vidím, že je mnoho manželství, která nevydrží. A těch rozvodů je jako moře. Měl jsem i pěknou rodinu, dva výborné syny.

Je pravda, že jsem byl také ohrožený na životě. Když jsem se oženil, za půl roku jsem dostal asijskou chřipku a kloubové revma. Na to umíralo hodně lidí. Já jsem byl rok doma, a když jsem byl na kontrole, lékaři byli překvapení, že mám dobré plíce po tom oboustranném zápalu plic. Že jsem celkem v pořádku. Samozřejmě přišly ještě další nepříjemné události v životě. To ale nikdy nepřeklenulo pěkný rodinný vztah, jaký jsme měli.

PÁR RAD DO ŽIVOTA

Já jsem křesťan, věřící člověk a myslím si, že když se člověk orientuje podle božích norem, božích zásad, že je to to nejlepší. Protože se říká, že Kristus je láska, Bůh je láska. A když se to zakóduje v životě člověka, myslím si, že nenávisť, nedůvěra a to všechno zmizí, to všechno nepřipadá v úvahu. Ta křesťanská láska je v životě velmi důležitá.

A jinak takové porozumění, dobrý vztah, respektovat jeden druhého. Nemyslet si, že když já si vymyslím nějakou ptákovinu, že je to pravda. Umět být tolerantní. Tolerantní ve všem vůči druhému. A snažit se porozumět druhým lidem.

O Naději pan Matulík říká: „Mezi lidmi se říkalo, že tato instituce Naděje, že je nejlepší ve Zlínském kraji a teď je otázka, na jakém místě je v celém Česku. Skutečně jsou tady velmi ohleduplní, starají se o nás už přestárlé. Tak jsem rád, že jsem tady. Jsem tady spokojený.“

„Pokud víme, jak se jmenujeme a nemusíme se dívat do občanky, tak je s námi dobře.“

V DENNÍM STACIONÁŘI JE VŠECHNO, JEN NE NUDA

Pokud vás někdy, byť jen na vteřinku, napadlo, že je u nás v denních stacionářích pro lidi s demencí nuda, tak to jste pěkně na omylu. U nás je všechno, jen ne nuda. Společně vyrábíme výzdobu podle ročního období, cvičíme tělo, namáháme mysl, chodíme ven, tancujeme, smějeme se, odpočíváme a užíváme si, že můžeme trávit čas společně.

CHRÁNĚNÉ BYDLENÍ NA VÝLETĚ ZA KRÁSAMI PUSTEVEN

V polovině února jsme zrealizovali pro klienty chráněného bydlení první akci v tomto roce – výlet na Pustevny. Využili jsme prodloužení výstavy ledových soch, za což vděčíme mrazivým teplotám. Počasí po příjezdu na Pustevny nebylo moc příznivé - hustá mlha, kdy nešlo vidět ani na krok. Klienti byli i tak nadšeni, jelikož sněhová nadílka na Pustevnách byla ohromná. Navštívili jsme dva stany s výstavou soch. V prvním stanu byly sochy na téma „vesmír“. Zde byli k vidění mimozemšťani, astronauti, raketoplán nebo legendární Lajka. Ve druhém stanu byly k vidění sochy na téma „zvěrokruh“. Klienti tak mohli vidět, jak umělci znázornili jejich znamení zvěrokruhu.

Po prohlídce ledových soch jsme navštívili restauraci, kde jsme si dali výborný oběd a zakončili naši výpravu horkou čokoládou, kávou a někteří bombardínem.

Ještě pár zajímavostí ohledně tvorby výstavy ledových soch. Na celou výstavu se použilo skoro 500 kusů ledových kostek o váze přibližně 40 tun, ze kterých poté umělci tvořili sochy.

Jitka Slovácová
vedoucí přímé péče chráněného bydlení

OSLAVA MDŽ V DOMĚ POKOJNÉHO STÁŘÍ

Ženy, ačkoli se to mnohdy nezdá přes jejich vnější něžnost, jsou silné, odvážné, trpělivé, laskavé, leccos vydrží a nevzdávají se. Právě Mezinárodní den žen jsme 8. 3. oslavili nejen v Domě pokojného stáří Naděje Zlín. Vedoucí domova obešla všechny ženy v budově, aby jim rozdala kytičky. Při předávání si jedna klientka posteskla, že se bála, že už si na ni nikdo nevzpomene. Kytička jí rozzářila den. Jsou to opravdu drobnosti, co dělá život krásným.

Oslava probíhala také v terénu. Oblastní ředitelka pozvala zaměstnankyně Naděje do Květné zahrady v Kroměříži na výstavu kamélií. Povídání o těchto krásných květinách bylo velmi zajímavé a pohled na ně ještě lepší.

Děkujeme všem ženám v Naději, všem zaměstnankyním i klientkám, že vás máme. Jste skvělé a my jsme za vás velmi vděční.

STEJNÁ ODMĚNA

Strávit pokojné stáří v přívětivém prostředí a s odbornou péčí by si jistě přál každý z nás. Bude se o nás však při stávajícím systému odměn mít kdo postarat?

I toto téma řeší kampaň Stejná odměna, do které jsme se v únoru zapojili společně s dalšími nestátními poskytovateli sociálních služeb v České republice. Vystupujeme jako Platforma 10, sdružení organizací NADĚJE, Charita, Armáda spásy, Slezská diakonie, Potravinové banky atd.

Cílem je narovnat podmínky ve financování a odměňování v segmentu sociálních služeb, aby platilo stejné měřítko pro příspěvkové i neziskové organizace. V příspěvkových organizacích totiž jejich zřizovatelé doplácují na platy zaměstnanců automaticky a ze zákona, nevládním ale ne. Takto vzniká rozdíl v odměňování, který pak může vést k odchodu zaměstnanců do jiných oborů pouze z důvodu lepších platových podmínek. Zaměstnanec nestátních neziskových organizací pohání srdce, a proto zůstává. Chtějí pomáhat lidem, o které se stát z kapacitních důvodů nezvládá postarat. Jejich práce jim dává smysl. Co ale smysl nedává je zneužívat jejich dobroty a odměňovat je za stejnou práci, při stejném vzdělání výrazně méně než jejich kolegy z příspěvkových organizací.

Řešením je změna zákona o sociálních službách, který by stanovil mimo jiné také podmínky jejich financování. Je potřeba nastavit jej tak, aby nedocházelo k diskriminaci sociálních služeb, zaměstnanců a klientů pouze na základě odlišné právní formy poskytovatele.

Jak můžete pomoci vy? Sdílením příspěvků na sociálních sítích (FB: Stejná odměna) nebo zasláním dopisu svému poslanci. Modelový dopis a další informace naleznete na webu www.stejnaodmena.cz.

Klára Švarcová
fundraiser a PR

JE DAR MÍT DAR

Aby člověk obstál jako pracovník v sociálně terapeutických dílnách, jsou samozřejmě důležité znalosti a vzdělání v sociálním oboru. Není to však vzdělání, které určuje kvality. Neméně důležitá je zručnost, ideálně ovládnutí některého z řemesel či rukodělné práce. S potřebnou empatií, pozitivním naladěním, určitým nadhledem a bezmeznou trpělivostí, s drivem a schopností strhnout ostatní pro myšlenku. Člověk musí být vnímavý k potřebám druhých, ať už klientů nebo kolegů v týmu. Když se k tomu všemu přidá skromnost, pokora a dobrá vůle, je šance potkat se s výjimečným pracovníkem.

My jsme v dílnách měli to štěstí mít za kolegyni Alenu Kotyzovou. Člověka výjimečného každým coulem, který obsáhl vše výše zmíněné a ještě mnohé další. Zároveň však tak skromnou, že o ní téměř nebylo vědět. Přitom se její rukopis vtiskl do mnoha činností v rámci dílen. V první řadě keramička, která s lehkostí sobě vlastní ovládla tkalcovské stavy, výrobu svíček, ve volném čase malování, hru na kytaru, šití, zahradničení, výrobu vlastních cihel a úpravy domu svépomocí, každodenní dojíždění do práce na kole v létě v zimě, v neposledním také máma, která to vůbec nemá jednoduché, a babička. Na co v dílnách i mimo ně sáhla, to jí nějak samo jde. Vždy nabídla vychytávku a grif, který činnost či samotný výrobek ozvláštnil. Každou činnost zvládla připravit klientům tak, aby se mohl zapojit skutečně každý. U klientů měla respekt a zároveň ji všichni máme rádi.

Ke konci února Alenka z naší služby odešla. Přestože by ráda zůstala, situace v jejím osobním životě ji směřuje k jiné činnosti, kde může uplatnit svou lásku a lidský přístup stejně jako v Naději.

A tak díky za ty dary. Přejeme jí v dalším životě vše dobré a jistě budeme nejednou vzpomínat při trápení nad něčím, co ona zvládla levou zadní.

PŘEDSTAVENÍ DANIELA MELICHÁRKA

Mé jméno je Daniel Melichárek, ale nejráději mám, když mi říkají Dan. V Naději pracuji krásné dlouhé tři měsíce a zastupuji zde pozici projektového manažera a fundraisera. Nejenže jsem dokončil bakalářské studium, ale také dále pokračuji ve studiu Veřejné správy a regionálního rozvoje na Fakultě managementu a ekonomiky.

Nevím, jestli jsem zde nastoupil díky osudu nebo omylu, neboť na tuto pozici a organizaci jsem natrefil úplnou náhodou při marné snaze najít vhodné pracovní místo, které by korespondovalo se zaměřením, které mě baví a naplňuje. Jestliže se tedy někdy budete bavit o dotacích, žádostech či grantech pravděpodobně to bude se mnou, nebo v tom budu mít alespoň namočené prsty.

Svůj volný čas nejráději trávím ve svojí přítelkyni někde v přírodě, na výletech či poznávání. Rád si také přečtu knihy s historickou či ekonomickou tematikou nebo zajdu ven s kamarády z výšky. Mou velkou oblibou je také sledování jednoho až dvou seriálů pořád dokola, protože lepší zkratka nejsou.

Daniel Melichárek
projektový manažer a fundraiser

PODĚKOVÁNÍ ZAMĚSTNANCŮM ZLÍNSKÉ NADĚJE

Milé kolegyně, milí kolegové,

velmi Vám všem děkuji za námahu, vstřícnost a ochotu, se kterou jste vykonávali svou práci. Za Vaši píli a úsilí nad rámec svých povinností, které jste vyvinuli v prvních měsících roku 2022. Za to, že jste přijali směnu navíc, za to, že jste mimo předem naplánované služby opustili svou rodinu a zaskočili za svého nemocného kolegu. Je opravdu mimořádné, že jsme zvládli tak náročné období vlastními silami. Moc Vám všem děkuji.

Renata Gabrhelíková
oblastní ředitelka

TY JSI MÁ, POMAZÁNKOVÁ

Helena Dufková
klientka DPS

Pomazánka z tuňáka,
to je pochoutka nějaká.

Opravdu je celkem fajn,
Pohlreich o tom nemá šajn.

Pomazánka z pečené zeleniny,
to vám dělá laskominy.

Přijďte ochutnat,
budete se olizovat.

Pomazánka máslo, med,
tu byste chtěli mít hned.

Protože vás rádi máme,
recept na ni obstaráme.

Tak dobrou pomazánku ze špenátu,
nemají ani poslanci v senátu.

Tu umí jen naše kuchařinky
a hotovo je do vteřinky.

Naše drobná cizrna,
jedou pro ni do Brna.

Pomazánku udělají,
na návod se všichni ptají.

Ze švestek nemáme valašské kapky,
asi proto, že jsme staré babky.

Každý týden lahůdky z moře,
a to je také velmi dobře.

Pomazánka ze surimi tyček
a k tomu chleba krajíček.

Další pokrm pro zdraví,
je od kraviček tvarohový.

Do něj pažitka zelená,
to také chybu nemá.

A nesmím zapomenout,
že pomazánka drožděná
je právě taková,

co obsahuje vitamín B,
abychom měli nervy zdravé.

Pomazánka šunková,
ta je věru fajnová.

K tomu chleba slunečnicový
a je banket hotový.

My staří a nemocní máme mít optimistickou mysl,
proto to píšu, i když to třeba nedává smysl.

KABELKOVÝ VELETRH

POMOC,
CO SE NOSÍ

POŘÁDÁ NADĚJE ZLÍN SE ZLÍNSKÝM DENÍKEM
16. KVĚTNA 2022 VE 13–18 HOD.
V MĚSTSKÉM DIVADLE ZLÍN

**DEJTE KABELKÁM, KTERÉ UŽ NENOSÍTE MOŽNOST
POMÁHAT. PŘINESTE JE NA JEDNO ZE SBĚRNÝCH MÍST.**

SBĚRNÁ MÍSTA VE ZLÍNĚ

NADĚJE ZLÍN / Okružní 5550

SVÍČKÁRNA-TKALCOVNA NADĚJE / Díly IV/3692

KOŽENÁ GALANTERIE LUKA / náměstí Míru 65

UNITED COLORS OF BENETTON / Sadová 179

14 | 15 BAŤŮV INSTITUT / recepce budovy 15

FAMILY POINT / tř. Tomáše Bati 204

KRAJSKÁ NEMOCNICE T. BATI / knihovna

KRAJSKÁ HYGIENICKÁ STANICE / 4. patro

MĚSTSKÁ KNIHOVNA SLUŠOVICE

VÝTĚŽEK AKCE BUDE VYUŽIT NA PODPORU
KLIENTŮ S MENTÁLNÍM POSTIŽENÍM.

www.nadeje.cz/zlin @nadejezlin

NADĚJE, OBLAST ZLÍN

OKRUŽNÍ 5550, ZLÍN 760 05

TEL. 575 758 131

ZLIN@NADEJE.CZ

WWW.NADEJE.CZ/ZLIN

URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ.

